

tuation, der var opstået som resultat af israelsk aggression og til at skabe et springbrædt til yderligere aggression. Hvis Israel i dag ønskede en interimsaftale, kunne landet blot opfylde sine forpligtelser i henhold til våbenhvileaftalen af 1949. Hvis Israel på den anden side ønskede varig fred, burde landet acceptere gennemførelsen af sikkerhedsrådets resolution 242 og svare positivt på ambassadør Jarrings memorandum af 8. februar 1971, som var det første skridt på vejen henimod den fuldstændige gennemførelse af sikkerhedsrådets resolution 242.

Enhvert forsøg fra Israels side på at fremstille resolution 242 som tolererende territorial ekspansion var en klar krænkelse af FN-pagten og resolutionens bestemmelser.

Ægypten henviste til Israels vægring ved at trække sig tilbage fra de besatte områder som den eneste hindring for opnåelsen af en retfærdig og varig fred.

Det franske forslag i 1969 om drøftelser mellem de fire permanente medlemmer af sikkerhedsrådet med henblik på at fremme Jarring-missionen var blevet accepteret af Ægypten, men afslået af Israel. Rogers-initiativet i juni 1970 var blevet accepteret af Ægypten og oprindeligt også af Israel, som imidlertid straks var begyndt at trække forhandlingerne under ambassadør Jarrings ledelse i langdrag for derefter i længere tid at trække sig tilbage fra disse.

Ambassadør Jarrings initiativ af 8. februar 1971 var et afgørende vendepunkt og var også blevet accepteret af Ægypten. Israel havde imidlertid forkastet også dette initiativ og erklæret, at man ikke ville rømme de besatte områder. Selvom de fire permanente medlemmer af sikkerhedsrådet støttede ambassadør Jarrings initiativ, og selvom generalsekretæren gentagne gange havde appelleret til Israel om at tage sin holdning op til fornyet overvejelse, havde Israel fastholdt sin vægring.

Endelig havde præsident Sadat i februar 1971 taget et nyt initiativ, som tog sigte på en fuldstændig gennemførelse af resolution 242 og en tilbagetrækning af de israelske styrker i to tempi samt genåbning af Suezkanalen. Israel havde imidlertid afvist dette initiativ, som landet havde afvist ambassadør Jarrings tidligere initiativ.

Israels fastholden af at ville ekspandere ved annekktion af arabisk område var en

kategorisk afvisning af fred i Mellemøsten og et klart brud på de grundlæggende principper, der var nedlagt i FN-pagten for tilvejebringelsen af international orden og for opretholdelsen af verdensfreden.

Ægypten fremhævede, at USA ved gentagne lejligheder havde udtalt støtte til ambassadør Jarrings initiativer og til skridt, der tog sigte på den fuldstændige gennemførelse af resolution 242. USA havde imidlertid fortsat ydet Israel militær og økonomisk bistand og således sat Israel i stand til vedholdende at modarbejde gennemførelsen af sikkerhedsrådets resolution og til at fortsætte sin aggression mod de arabiske lande. Der var en grundlæggende modsigelse mellem USA's gentagne forsikringer om støtte til resolution 242 og USA's faktiske politik overfor Israel.

Ægypten konkluderede, at der var to veje, som kunne føre til den fuldstændige gennemførelse af resolution 242 og tilvejebringelse af en varig fred i Mellemøsten. For det første gennemførelsen af præsident Sadat's ovenfor omtalte initiativ og for det andet Israels accept af at ville slutte en freds aftale i overensstemmelse med ambassadør Jarrings memorandum af 8. februar 1971.

Ægypten var villig til at acceptere, at sikkerhedsrådet fastlagde sikkerhedsarrangementer omfattende oprettelsen af demilitariserede zoner af lige stor størrelse på begge sider af grænsen og placeringen af en international styrke til at overvåge freden i området.

Israels vægring ved at trække sig tilbage fra de i 1967 besatte områder var en konstant trussel mod freden. Landets ledere gjorde sig skyldig i selvbedrag, hvis de overbeviste sig selv om, at de kunne tvinge det ægyptiske folk til at overgive een tomme af Ægyptens jord.

Det var nu påtrængende nødvendigt, at det internationale samfund handlede med fasthed for at tvinge Israel til at efterleve FN-pagtens grundlæggende principper.

USA (udenrigsminister Rogers) fastslog, at det første betydningsfulde skridt henimod en tilstand, hvor fornuften rådede efter 18 år med konflikt og en skrøbelig og ofte brudt våbenhvile, var vedtagelsen af sikkerhedsrådets resolution 242. Det andet betydningsfulde skridt var at opnå en